

Arrest

nr. 308 950 van 26 juni 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: **X**
 wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders X en X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat N. EL JANATI**
 Rue Lucien Defays 24-26
 4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die, wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders X en X, verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2023.

Gelet op het tussenarrest met nummer 288 626 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 8 mei 2023, waarbij de debatten in onderhavige zaak worden heropend en de zaak verwezen wordt naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De ouders van verzoekster dienen in België op 20 februari 2019 samen een verzoek om internationale bescherming in. Op 8 november 2019 verklaart de toenmalige commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters moeder niet-ontvankelijk omdat zij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Ten aanzien van verzoeksters vader neemt de toenmalige commissaris-generaal diezelfde dag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoekster wordt in België geboren in augustus 2021.

1.3. Op 16 februari 2022 dient de moeder van verzoekster in naam van verzoekster een verzoek om internationale bescherming in. Op 11 oktober 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeksters ouders aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Jouw moeder H(...) A(...) O(...) (CG (...); O.V. (...)) bezit de Iraakse nationaliteit en je vader M(...) K(...) (CG (...); O.V. (...)) de Marokkaanse. Je werd hier in België ingeschreven op naam van jouw moeder. Je vader verliet Marokko reeds in 1994 omwille van politieke problemen van diens vader. Hij reisde via Algerije en verbleef vervolgens in Libië. Je zus R(...) J(...) (CG (...); O.V. (...)) werd geboren op 14 februari 2010 te Babel in Irak. Sinds 2013 is haar vader vermist. Begin 2016 is je zus samen met jouw moeder omwille van het daar heersende sektarisch geweld en de opmars van Islamitische Staat (IS) uit Irak vertrokken. Ze reisden via Erbil naar Turkije, vanwaar ze doorreisden naar Griekenland. Je moeder diende daar op 11 mei 2016 een verzoek om internationale bescherming in. Via relocatie kon ze vervolgens naar Spanje reizen, waar je moeder op 1 februari 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 13 juli 2017 vertrok je vader uit Libië nadat hij problemen ondervond met extremisten omwille van zijn werk als radiopresentator. Hij diende in Italië een verzoek om internationale bescherming in. Dit werd hem geweigerd, waarna hij via Frankrijk doorreisde naar Duitsland, alwaar hij tevens een verzoek om internationale bescherming indiende - hetwelk ook werd geweigerd. Op 24 oktober 2017 werd jouw moeder in Spanje de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Omwille van de slechte levensomstandigheden in Spanje koos je moeder er eind januari 2018 voor via Frankrijk en Luxemburg door te reizen naar Duitsland. Op 27 januari 2018 diende ze daar een verzoek om internationale bescherming in. Op 16 februari 2018 huwde je moeder in Duitsland met je vader. Je moeders verzoek in Duitsland werd tevens afgewezen. Jouw ouders besloten dan door te reizen naar Nederland om daar opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Het verzoek van je ouders werd ook in Nederland afgewezen. Je vader werd naar Italië gerepatriëerd. Hij reisde via Frankrijk en Duitsland naar Nederland terug en van daaruit kwamen jullie ouders naar België, waar ze op 20 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Op 14 november 2019 werd door de Commissaris-generaal beslist je moeders verzoek niet-ontvankelijk te verklaren daar ze reeds in een lidstaat van de Europese Unie, i.c. Spanje, de subsidiaire beschermingsstatus had verkregen. Op diezelfde datum kreeg jouw vader een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, aangezien hij er niet in slaagde zijn vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Ze dienden geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) tegen deze beslissingen.

Je zus M(...) A(...) O(...) (CG (...); O.V. (...)) werd in Charleroi geboren op (...) november 2019.

Op 17 december 2019 diende je moeder in naam van je zussen een verzoek om internationale bescherming in. Tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van hun verzoek herhaalde je moeder dat je zus R(...) een mentale achterstand heeft en dat er in er in Spanje geen adequaat onderwijs of medische zorg voor haar ter beschikking was. Bovendien kon ze er geen werk vinden, hetgeen voor huisvestingsproblemen zou zorgen. Ze vreesde dan ook dat je zussen er van haar zouden worden afgepakt zolang ze geen geschikt werk en woonst zou vinden. Je moeder wees er op dat je zus nog niet geboren was toen jouw gezinsleden in Spanje verbleven. Ze stelde zich ook de vraag welke rechten je vader zou hebben als jullie gezin naar Spanje zou terugkeren. Je zussen zouden niet naar Marokko terug kunnen keren omwille van de problemen die de vader van je vader daar ondervond.

Op 12 maart 2020 besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) voor jouw zus M(...) tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het verzoek van je zus R(...) werd niet-ontvankelijk verklaard. In het kader van hun hierop volgend beroep bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 23 december 2020 de weigeringsbeslissing genomen door het CGVS en verwierp de RvV het beroep tegen de niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Jij werd in Charleroi geboren op (...) augustus 2021.

Op 16 februari 2022 werd in jouw naam een eerste verzoek om internationale bescherming ingediend. Diezelfde datum werd ook in naam van je zussen een tweede verzoek ingediend. Tijdens het persoonlijk

onderhoud in het kader van jouw verzoek herhaalde je moeder dat de levensomstandigheden in Spanje te wensen overlieten. Ze vermeldt nogmaals dat je zus R(...) een mentale achterstand heeft en dat er in Spanje geen adequaat onderwijs of medische zorg voor jullie ter beschikking is. Je zou hier in België op regelmatige basis medisch worden opgevolgd. Wat Irak betreft verklaart je moeder dat ze er niet aan wilde denken je daar mee naartoe te nemen. Ze verliet het land zelf omwille van problemen met de familie van R(...)’s vader die haar van je moeder wilde afnemen en de komst van daesh (Islamitische Staat – IS). Bovendien is de situatie er onveilig, heerst er een stammenmentaliteit en ontbreekt het er aan basisnoden. Je zou tevens niet naar Marokko kunnen omdat je vader vreest daar gearresteerd te worden omwille van de problemen die zijn vader daar ondervond. Je moeder vindt dat België jullie land is en dat jullie hier een betere toekomst kunnen opbouwen.

Ter staving van jouw verzoek worden kopieën van volgende documenten voorgelegd: je geboorteakte en medische attesten omtrent je gezinsleden.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden je in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd, rekening houdend met het gegeven dat je slechts één jaar oud bent, het persoonlijk onderhoud rechtstreeks van jouw moeder H(...) A(...) O(...) (CG (...); O.V. (...)) afgenomen die tevens in de mogelijkheid verkeerde om stukken neer te leggen. Bovendien heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die tevens in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Er moet worden vastgesteld dat de vrees die in jouw naam wordt ingeroepen door jouw moeder ten overstaan van Irak niet gegrond is. Uit de elementen in het administratief dossier blijkt immers dat jouw moeder reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, ze kreeg namelijk de subsidiaire beschermingsstatus toegekend in Spanje op 24 oktober 2017 (zie documenten toegevoegd aan het administratief dossier, CGVS p.5).

Bovendien moet worden benadrukt dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar hieruit volgt géénszins dat de gezinsleden van een persoon die internationale bescherming in een EU-lidstaat geniet, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus louter omdat zij familie van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde zijn.

Dit betekent dat hoewel de lidstaten enerzijds weliswaar kunnen beslissen om gezinsleden eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen, zij anderzijds enkel moeten waarborgen dat deze gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid, aanspraak kunnen maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijfstitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen.

Nog daar gelaten het gegeven dat deze rechten of voordelen die door de respectieve EU-lidstaten aan personen die er internationale bescherming genieten of aan hun gezinsleden worden toegekend, kunnen verschillen, maakt zulks geen vervolging uit in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient jouw moeder zich tot de in Spanje aanwezige instanties te wenden wat betreft de procedures en mogelijkheden die jou, je zussen en vader ter beschikking staan volgens het Unierecht met het oog op het regulariseren van jullie verblijf aldaar.

Het is tevens ten overstaan van de bevoegde instanties van diezelfde lidstaat dat jouw moeder eventuele problemen met betrekking tot de te ondernemen stappen kenbaar moet maken. Het komt zodoende aan jouw

moeder toe om de nodige stappen in Spanje te zetten opdat jullie er een verblijfsrecht kunnen genieten als familieleden van een begunstigde van internationale bescherming.

In het licht van het verblijfsrecht dat jouw moeder geniet in Spanje en de mogelijkheden waarover je beschikt om er een verblijfsrecht te bekomen als familielid van een begunstigde van internationale bescherming, is de kwestie van jouw terugkeer naar Irak louter hypothetisch. Je moeder haalt zelf ook expliciet aan niet te hebben willen denken aan de mogelijkheid je mee te nemen naar Irak (CGVS p.5).

Bijgevolg moet worden vastgesteld dat de vrees die jouw moeder in dit verband in jouw naam inroept niet gegrond is (CGVS p.5,7).

Wat betreft een hypothetische terugkeer naar het land van herkomst van je vader, namelijk Marokko, kan worden gewezen op het feit dat jouw vader er niet in slaagde zijn vrees ten opzichte van Marokko aannemelijk te maken (deze beslissing werd aan het administratieve dossier toegevoegd). Er kan dus tevens niet aannemelijk gemaakt worden dat jij omwille van deze zelfde redenen wel een vrees ten opzichte van Marokko zou hoeven te koesteren. Jouw moeder haalt behalve de redenen waarom je vader Marokko verliet (namelijk de problemen die zijn vader er had), voor jou geen andere redenen aan waarom je niet naar Marokko zou kunnen gaan (CGVS p.7).

Dat je in België hoort en hier een betere toekomst zou kunnen opbouwen, heeft geen uitstaans met jouw asielmotieven en is geenszins van die aard om een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen. Dit ressorteert niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming.

In het licht van wat voorafgaat, kan het Commissariaat-generaal in jouw hoofde niet besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De in het kader van jouw verzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. De kopie van jouw Belgische geboorteakte ondersteunt enkel jouw identiteit, dewelke hier niet ter discussie staat. De medische documenten hebben geen betrekking op jouw medische situatie. In het attest van 21/7/2019 wordt vermeld dat je vader leed onder problemen van angst, depressiviteit en slechte slaap. Hij werd hiervoor behandeld. Van je moeder werd vermeld dat ze op dat moment zwanger was en eerder een miskraam had gehad. Over je zus R(...) werd gezegd dat ze een mentale achterstand had die verder werd onderzocht. Het medisch attest van 3/6/22 vermeldt dat R(...) op 23/5/22 werd opgenomen in het ziekenhuis voor neurologische testen en dat ze verder psychologisch wordt opgevolgd.

De verzoeken om internationale bescherming van jouw zussen R(...) J(...) (CG (...); O.V. (...)) en M(...) A(...) O(...) (CG (...); O.V. (...)) worden niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met het verzoek om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of verdrijving van betrokkene naar het land van nationaliteit van haar vader, ten opzichte waarvan de vrees niet bewezen is (zie supra), het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaat tevens geen element waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat (supra) waar haar moeder internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of terugdrijving naar haar moeders land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, § 4, 48/6, 48/7, 55/2, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “het algemeen beginsel van voorzichtigheid”, van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster vraagt in hoofddeel te worden erkend als vluchteling en zet in dit verband vooreerst het volgende uiteen:

“De tegenpartij is van mening dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben, en dat bepaalde elementen van de rekeningen van de aanvrager niet consistent zijn.

Verzoeker betwist de redenering van de CGVS.

De andere partij is van mening dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging heeft aangetoond, aangezien zij van mening is dat de door verzoeker aangehaalde problemen niet van dien aard zijn dat verzoeker Marokko heeft moeten verlaten. Verzoeker betwist de redenering van het CGVS.

L(...) kan niet terugkeren naar Irak.

Dit wordt door het CGVS niet betwist.

Wat Marokko betreft, L(...) kan daar niet naar terugkeren.

Zoals tijdens de hoorzitting is aangegeven, heeft zij niet de Marokkaanse nationaliteit of een titel die haar toestaat daar te verblijven.

De wederpartij heeft hiermee in haar beslissing geen rekening gehouden.

Haar vader kan niet met haar naar Marokko reizen omdat haar vader een nieuwe aanvraag heeft ingediend.

Dit laat zien hoe actueel haar problemen zijn.

Als zij met haar vader naar Marokko zou terugkeren, zou dit betekenen dat zij van haar moeder wordt gescheiden, hetgeen in strijd is met artikel 8 EVRM.

Zij kan dus niet terugkeren naar Marokko.

Wat Spanje betreft, verklaarde L(...)’s moeder dat het niet mogelijk is daarheen terug te keren vanwege de levensomstandigheden.

Ze legde uit dat ze bang was dat ze weer op straat zou moeten leven en dat ze geen toegang zou hebben tot gezondheidszorg voor L(...). Gezien haar leeftijd heeft ze dat nodig.

Haar moeder heeft weer gesolliciteerd.”

Verzoekster is van mening dat haar indien nodig het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

In ondergeschikte orde verzoekt verzoekster om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij merkt op dat haar identiteit in de bestreden beslissing niet ter discussie wordt gesteld, doch dat hierin op geen enkel punt wordt aangetoond dat Marokko een veilig land is en dat haar geen subsidiaire bescherming moet worden verleend. Zij stelt dat Spanje ook niet veilig is en gaat onder verwijzing naar landeninformatie waaruit zij uitgebreid citeert, in op de opvangomstandigheden en de behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Spanje, alsook de moeilijkheden waarmee begunstigden van internationale bescherming in Spanje kunnen worden geconfronteerd bij de uitoefening van hun rechten.

In uiterst ondergeschikte orde moet de bestreden beslissing nietig te worden verklaard, zodat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) verder onderzoek kan verrichten, aldus verzoekster, die aangeeft dat haar ouders een nieuwe beschermingsaanvraag hebben ingediend.

2.1.2. Als bijlage bij het verzoekschrift worden het titelblad van een rapport van Amnesty International over de mensenrechtensituatie in de wereld in 2017/18 (stuk 2), het artikel “*En Espagne, les droits des migrants sont “bafoués”*” van InfoMigrants van 18 januari 2018 (stuk 3), het artikel “*L’Espagne, “terre d’accueil”?*” van Migreurop van 25 september 2018 (stuk 4) en het titelblad van het rapport “*Country Report: Spain*” van AIDA van 2019 (stuk 5) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

In een aanvullende nota die zij op 19 april 2024 neerlegt overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wijst verzoekster erop dat zij in België geboren is en dat uit haar dossier niet blijkt dat zij in

Spanje bescherming geniet of een verblijfsrecht heeft. Onder verwijzing naar de Spaanse asielwetgeving en passages uit het voormelde *“Country Report: Spain”* van AIDA, betoogt verzoekster vervolgens dat er geen enkele garantie is dat haar moeder in geval van terugkeer naar Spanje nog de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming zou genieten, aangezien zij reeds vijf jaar in een ander land, namelijk België, verblijft, dat zij in geval van terugkeer geen toegang zou hebben tot huisvesting, onderwijs, gezondheidszorg of enige andere basisdienst die nodig is om een menswaardig bestaan te leiden en, tot slot, dat uit het dossier niet blijkt dat haar moeder in Spanje nog over een geldige verblijfsvergunning beschikt.

Te dezen wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat verzoekster de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in te dienen niet kan aanwenden om, dit zonder hierover nieuwe elementen aan te reiken, bijkomende middelen aan te voeren of argumenten op te werpen tegen de in de bestreden beslissing opgenomen motieven.

In artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, wordt namelijk het volgende bepaald:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

De Raad stelt vast dat verzoekster in voormelde aanvullende nota bijkomende argumenten aanvoert tegen de motieven van de bestreden beslissing op basis van artikels uit de Spaanse asielwet en passages uit een rapport van AIDA waaraan zij reeds refereert in haar verzoekschrift. Middelen, ook indien deze de openbare orde raken, moeten evenwel, teneinde de rechten van de verdediging van de andere partij(en) te vrijwaren, in het verzoekschrift worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen. De Raad kan niet anders vaststellen dan dat de grondslag van voormelde elementen reeds bestond op het ogenblik dat verzoekster het verzoekschrift heeft ingediend.

Er dient gelet op het voorgaande bijgevolg te worden besloten dat, aangezien verzoekster in dit kader geen nieuwe elementen aanvoert of bij haar aanvullende nota voegt, verzoeksters aanvullende nota uit de debatten moet worden geweerd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoekster de schending van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing, voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève). Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

2.3.2.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft zij niet

de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden zouden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen dus algemeen geformuleerde artikelen die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven, doch in geen geval een automatisme inhouden voor personen die zich op het Verdrag van Genève *iuncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel, dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.3.2.3. In de mate dat verzoekster de schending aanvoert van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*” en van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*” moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoekster nalaat hierbij verdere toelichting te geven, zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, volstaat het erop te wijzen dat dit artikel met ingang van 22 maart 2018 werd opgeheven bij artikel 9 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, zodat dit onderdeel van het middel juridische grondslag mist.

2.3.2.5. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.6. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) de vrees die in haar naam wordt ingeroepen door haar moeder ten overstaan van Irak niet gegrond is, aangezien haar terugkeer naar Irak louter hypothetisch is nu uit de elementen in het administratief dossier blijkt dat haar moeder de subsidiaire beschermingsstatus kreeg toegekend in Spanje op 24 oktober 2017 en het haar moeder toekomt om de nodige stappen in Spanje te zetten opdat verzoekster, haar zussen en haar vader er een verblijfsrecht kunnen genieten als familieleden van een begunstigde van internationale bescherming overeenkomstig artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), omdat (B) haar terugkeer naar het land van herkomst van haar vader, Marokko, eveneens hypothetisch is en haar vader er niet in slaagde zijn vrees ten opzichte van Marokko aannemelijk te maken, waardoor het niet aannemelijk is dat zij omwille van deze zelfde redenen wel een vrees ten opzichte van Marokko zou hoeven te koesteren, omdat (C) het argument dat zij in België hoort en hier een betere toekomst zou kunnen opbouwen geen uitstaans heeft met haar asielmotieven en geenszins van die aard is om een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen, en omdat (D) de in het kader van haar verzoek neergelegde documenten bovenstaande appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet verwijst, luidt als volgt:

“A. Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon: [...] 2. Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert. [...]”.

Uit deze bepaling blijkt duidelijk dat het onderzoek van een vrees voor één van de voornoemde redenen dient te gebeuren ten aanzien van het land van nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming. Enkel in de hypothese dat de verzoeker om internationale bescherming staatloos is, wat *in casu* niet het geval is, dient dit onderzoek te gebeuren ten aanzien van het land van gewoonlijk verblijf. In die zin stelt ook de VN Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen (UNHCR) in zijn *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees* (Genève, heruitg. februari 2019) (hierna: *Handbook on Procedures and Criteria*) dat de vrees voor vervolging dient te worden onderzocht in relatie tot het land waarvan de verzoeker de nationaliteit bezit (*Handbook on Procedures and Criteria*, 2019, § 90, p. 25).

In de bestreden beslissing motiveert de adjunct-commissaris dat verzoekster, die blijkens meerdere documenten aanwezig in het administratief dossier de Iraakse nationaliteit bezit, de mogelijkheid heeft om haar verblijf in Spanje, waar haar moeder subsidiaire bescherming kreeg toegekend, te regulariseren als familielid van een begunstigde van internationale bescherming, waardoor haar terugkeer naar Irak louter hypothetisch is. De adjunct-commissaris verwijst in dit verband naar artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU, op grond waarvan de lidstaten ertoe gehouden zijn om te waarborgen dat gezinsleden van een persoon die internationale bescherming geniet in de betrokken lidstaat, en die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid, aanspraak kunnen maken op een aantal voordelen, zoals het bekomen van een verblijfstitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen. Aldus oordeelt de adjunct-commissaris dat de vrees die in verzoeksters naam door haar moeder wordt ingeroepen ten overstaan van Irak niet gegrond is.

Ter terechtzitting geeft de vertegenwoordigster van de adjunct-commissaris aan afstand te doen van het in de bestreden beslissing ingenomen standpunt inzake artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU *“gezien de gewijzigde rechtspraak”* en zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

De Raad merkt op dat de keuze van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming in België in te dienen, niettegenstaande de mogelijkheid die zij zou hebben om in Spanje een verblijfstitel te bekomen als familielid van een begunstigde van internationale bescherming, niet strijdig is met enige rechtsregel en de adjunct-commissaris niet vrijstelt van zijn verplichting om het risico op vervolging of ernstige schade dat verzoekster mogelijks loopt in Irak te onderzoeken. Te dezen kon de adjunct-commissaris zich niet, zonder een appreciatiefout te begaan, beroepen op het hypothetische karakter van verzoeksters terugkeer naar Irak om te oordelen dat haar eventuele vrees voor vervolging aldaar niet gegrond is. De Raad herinnert eraan dat de vraag die moet worden beantwoord is of verzoekster in haar land van nationaliteit wordt blootgesteld aan

vervolging of ernstige schade en niet of zij daarheen al dan niet kan terugkeren. Het zijn met andere woorden de gevolgen van de hypothese van een terugkeer naar dit land, en niet deze hypothese zelf, die moeten worden onderzocht. Enkel de in artikel 57/6, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet limitatief opgesomde uitzonderingen, die strikt dienen te worden geïnterpreteerd, ontheffen de verwerende partij van een dergelijk onderzoek ten gronde. De enkele omstandigheid dat de verzoeker om internationale bescherming een verblijfstitel zou kunnen bekomen of internationale bescherming zou kunnen genieten in een andere lidstaat maakt daar geen deel van uit. Overigens staat ook het feit dat een vreemdeling over een verblijfstitel in België zou beschikken er geenszins aan in de weg dat hij of zij een verzoek om internationale bescherming indient of verderzet en dergelijke bescherming desgevallend verkrijgt.

In casu wordt niet betwist dat België verantwoordelijk is voor het behandelen van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster. Uit de stukken in het rechtsplegingsdossier kan niet blijken dat België een overnameverzoek heeft overgemaakt aan een andere EU-lidstaat op basis van de Verordening Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking). Er zijn verder geen aanwijzingen dat verzoeksters situatie onder het toepassingsgebied van artikel 57/6, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet valt. De adjunct-commissaris is er aldus toe gehouden na te gaan, in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, of verzoekster *“uit gegronde vrees voor vervolging wegens [haar] ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of [haar] politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan [zij] de nationaliteit bezit, en [...] de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen [...]”*.

De Raad wijst nog op het bepaalde in artikel 48/6, § 5, enig lid, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet:

“De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen :

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;”

Door zich in de bestreden beslissing te beperken tot de overweging dat de vrees die verzoeksters moeder in haar naam inroept ten aanzien van Irak niet gegrond is omwille van het hypothetische karakter van verzoeksters terugkeer naar Irak in het licht van de mogelijkheid om in Spanje een verblijfsrecht te bekomen als gezinslid van een begunstigde van internationale bescherming, heeft de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoekster niet onderzocht overeenkomstig de vereisten van artikel 48/6, § 5, enig lid, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet. Aldus is de bestreden beslissing behept met substantiële onregelmatigheid die door de Raad niet kan worden hersteld.

De Raad kan slechts vaststellen dat de adjunct-commissaris geen afdoende onderzoek heeft gevoerd naar de feiten en vrees die verzoekster, bij monde van haar moeder, ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming heeft ingeroepen met betrekking tot haar land van nationaliteit, Irak.

Voorts is de in de bestreden beslissing gemaakte beoordeling van verzoeksters eventuele vrees ten aanzien van Marokko, het land van nationaliteit van haar vader, *in casu* niet relevant daar nergens uit blijkt dat verzoekster over de Marokkaanse nationaliteit beschikt.

Op basis van de elementen in het administratief en rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting, zonder bijkomend onderzoek niet tot een besluitvorming komen inzake verzoeksters nood aan internationale bescherming ten aanzien van Irak.

Aangezien de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert om verzoeksters nood aan internationale bescherming nader te onderzoeken, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming

zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 oktober 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend vierentwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT